

más marásában, akkor nemsokára már megkérdezni sem lesz szabad: mi lesz Erdéllyel?

Ezeket a dolgokat sem látni, sem leírni nem volt könnyű. Ezért hadd fejezzem be azzal, amit talán inkább mottónak kellett volna felírnom: «Igen is jól tudom, miben fáradozom s mit várhatok. El vagyok készülve a rossz hazafi nevezetre, mert általában mindent nem dicsértem s felhőkig nem emeltem. Sok tán azt fogja mondani: «Ocsmányolja hazáját». (Széchenyi «Hitel»-ének Végszáva».

TÚL KŐFALON, KŐBÖRTÖNÖN.

*A város rengő vadonán villantam én a fényre,
A tavasz messze bujdosott, zörgött, dacolt a tél.
Vacogva, ríva jöttem én Isten pehelyke lénye
És nagyanyó dédelgetett, mert nem volt anyatétj.*

*Az utca dongó dajkadalt dúdolt, gonosz kereplő
Csikorgott ablakunk alatt: a Bábel szíve vert!
Nem fészkelt háztetőnk fölött szép gólyapár, keleplő
S az eget védték torlaszok, kő kőfalat emelt.*

*Itt élek harminc éve már csörgetve gondbilincsem,
A bocskorosi ivadék kenyér-járomba tört,
Sorsommal sem vitázom én, elég, ha látja Isten,
Hogy mennyi kinnal taposom a rámmért földi kört.*

*Ha szélterült a városon az éj iromba szárnya,
Álomba ájult mind a fény s kigyúl a homlokom,
Vezeklő Nessus-ing lehull: robot és bérkaszárnya
S ragadnak fűрге fantomok túl balga gondokon.*

*A csillag, hova tartok én, tinéktek ismeretlen.
A vágyak tartománya ez, oda kevés jut át:
Ki nagyot álmodott s akart, de szürkén szenvedett lenn,
Kinek hiába-harc maradt és soha mirtuszág.*

*Itt gondbarázda elsímul s a könnyeső kiszárad.
Ha ajkad átkok kútja volt, dall gyöngyöz itt a száz,
A lelked szebbé fűrdeted álmok taván ha járadt
S a feledés fehér-opál fényét zuhogja rád.*

*De jó a hajnal s visszahi a város dobverője,
Megint a ringbe lépek én, hol Mammon szija vár,
Cserezze, tépje hátamat, övé a test, a pőre:
De lelkem vándor Neptunok útját bolyongja már.*